

— Ого-о-о! — приголомшено протягнув я.

— Інколи він мені махає, — вона задоволено замуркотіла, дивлячись на Тома. — От як зараз.

Рейнджер потеліпав рукою в повітрі й ляснув себе по шиї. Мабуть, він привітався не лише з мамою, а й із москітами.

— Але навіщо йому зброя? Він що, тебе боїться? — мамина розповідь здалася Мії не надто переконливою.

— Звісно ж, ні! — обурено відказала Німка. — Цей так званий перцевий балончик потрібен лише для того, щоб відлякувати ведмедів!

Том, не обертаючись, простував стежкою, а ми безшумно йшли слідом за ним. Він не помічав ані нас, ані самця гризлі, що блукав неподалік. Зрозумівши це, мама неабияк занепокоїлася, і я, правду кажучи, теж. Почувши наближення людини або відчувши її запах, ведмеді зазвичай намагаються якнайшвидше забратися геть, але цей гризлі навіть і не думав про таке. Він вважав себе тут головним і, очевидно, не збирався дозволити комусь установлювати свої правила на його території.

Гризлі тим часом вирішив поласувати травичкою на найближчій галявині. Він стояв там і енергійно жував якісь квіти, нагадуючи світло-коричневий волохатий валун. Побачивши ведмеда, рейнджер одразу зупинився й повернувся до нього боком. Правильно, краще не дивитися гризлі в очі, інакше він подумає, що йому кидають виклик.

— А він розумний, цей твій Том, — мовив я, однак Німка була в такій напрузі, що пропустила мої слова повз вуха. Вона опустила додолу й не зводила очей із чоловіка та ведмеда, які були на відстані приблизно одного дерева й наразі нас не помічали.

— Я не довіряю цьому клишоногому, — коротко сказала мама.

— Я теж. Це ж той бурмило, який знайшов нас тоді у печері й хотів прикінчити, — нарікала Мія.

От чому ми наштговхнулися саме на нього?!

Том, який досі стояв як укопаний, почав повільно відступати, заспокійливо бурмочучи собі під носа: «Хороший ведмедик, слухняний ведмедик, не будемо сваритися, згода? Все гаразд, товстунчику». Проте його рука вже лежала на поясі, а радше на перцевому балончику.

Ведмідь перевальцем поплентався в бік рейнджера, мимохідь висмикуючи якісь рослини й відправляючи їх собі до пащі. Якщо він не зупиниться, то вже за кілька кроків опиниться поруч із Томом. Тим часом чоловіча, здається, зрозумів, що справи кепські: навіть на відстані я відчув запах його страху.

Гризлі також вловив запах, і не лише страху. Схоже, у Тома в рюкзаку лежав провіант, бо товстун підняв голову, принюхався та зробив ще кілька кроків у його бік.

— Щось мені підказує, що вже час застосувати той балончик, — мовила сестра.

— А це хіба не розлютить його ще більше? — запитав я.

— Я маю йому допомогти, — рішуче заявила мама. — Ви двоє залишитесь тут, зрозуміло?

Та перш ніж ми встигли заперечити, вона вже рушила вперед світло-брунатною тінню. Я гадки не мав, що вона замислила, і мимоволі зіщулив вуха, вишкірив зуби й тихенько нявкнув. Ми з Мією, притиснувшись одне до одного, спостерігали за тим, що відбувається. Ми прекрасно знали, що гризлі не лише набагато більші, а й значно сильніші за пум. У бою із цим бурмилою наша мати не мала б жодного шансу на перемогу.

Німка підбігла до краю галявини, зупинилася неподалік чоловіка й зашипіла на ведмедя. Це спрацювало — здоровило завмер і спантеличено глянув на неї. Слушна мить для Тома, щоб відступити та якнайшвидше забратися геть, поки гризлі зайнятий нашою матір'ю. От тільки містер Рейнджер заціпенів зі страху й пробурмотів слово «лайно». Гм, і що це означає? Йому що, захотілося до туалету? У будь-якому разі він, схоже, не надто зрадів зустрічі з нашою мамою. Ведмідь, недовго думаючи, із розлюченим гарчанням кинувся прямисінько на маму й Тома. Побий мене грім!

Ш-ш-ш-ш! — Том витяг червоний балончик і розпилів хмарку їдкого газу. Гризлі, несамовито проревівши, відсахнувся, розвернувся та чкурнув геть. Нарешті!

Але, на жаль, мамі теж дісталось. Чхаючи й важко дихаючи, вона прибігла до нас в укриття:

— Ай, чорт, пече!

Вона впала поруч із нами на живіт і почала терти лапами очі. Щоб якось допомогти мамі, я облизав їй морду. На жаль, я зрозумів, що це погана ідея, коли мій язик уже палав, мов лісова пожежа.

— Що я можу сказати... Том, звичайно, хороший хлопець, але йому варто було б потренуватися в прицілюванні, — буркнула Німка, коли ми бігли назад до скелі, під якою, мабуть, ще й досі спав Ксамбер. — Краще, щоб це залишилося між нами. Батькові не обов'язково знати про цей випадок.

— Гарзд, мамо, — сказав я.

Їй довелося стрибнути в річку, щоби позбутися того їдконого запаху. Як же ж кумедно вона верещала, калапуцькаючись у холодній воді. Звісно ж, від тата це все одно не приховаєш.

Незважаючи на останні події, я не міг припинити думати про людей, зокрема про Тома. Через деякий час я шепнув Мії:

— Я теж хочу мати власного рейнджера.

У мене засвербіло все тіло, коли я подумав про те, як же ж це, мабуть, класно мати друга-людину. Товарища, який не належить до світу тварин. Із яким можна було б ділитися своїми думками, наприклад, що я деколи буваю незадоволений життям пуми, бо у світі людей є безліч усього цікавого.

— У тебе що, міль у голові?! Чи мурахи мозок пройли?! — сестра вишкірила зуби. — Сподіваюся, ти не зробиш такої ж дурниці, як та дівчинка-рись, про яку розповідав тато.

— Га? А що вона такого зробила? — поцікавився я.

— Минулої зими вона пішла до людей і залишилася з ними, щоб жити, як вони! Може, її перед тим щось укусило, що їй таке спало на думку?

— Не думаю, — коротко сказав я. Пішла до людей і залишилася з ними! Це має бути так захопливо. Може, одного дня я і сам наважуся зробити щось подібне? Та для початку, гадаю, достатньо буде знайти друга-людину.

Упродовж наступних тижнів я виявив ще кількох рейнджерів і зрештою спинився на невисокій дівчині, у якої була бадьора хода та привітна усмішка. Коли-не-коли рейнджерка проводила екскурсії туристам і відповідала на їхні запитання, але інколи вона також ходила одна і, здається, перевіряла стан стежок. Оскільки я не був певен, чи варто мені наближатися до неї у вигляді пуми, я наважився перетворитися на людину й долучився до її групи туристів, хоча моє серце ледь не вискакувало з грудей від хвилювання.

Дівчина виступала з однією зі своїх доповідей про природу. Навпроти неї на колодах сиділи півколом приблизно сорок людей, і одним із них був я — у замурзаному, замалому на мене одязі, який про всяк випадок зберігався в нашому сховку.

— Вітаннячка, мене звати Андреа, — весело представилася моя нова улюблениця. — Сьогодні я розповім вам про вовчу зграю, яка живе тут, у національному парку. Пізніше, коли почне сутеніти, ми вирушимо на їхню територію й трохи поспостерігаємо за цими дивовижними тваринами.